

BI EULI ETA ARMIARMA.

Bi eulik, alkargana
 ziranak juntatu,
 nairik alkarri beren
 kontubak kontatu,
 bat asi zan esaten,
 —ni bein kazubelan
 sartu nintzan, ta sartu
 nintzanakin bat an,
 tapa para zioten
 kazubela ari,
 eta atea ichi
 zizkidaten neri;
 nik ura ikusteaz
 preso nintzala an,
 esan nuben, naiz gaur ill
 tripa bete zadan;
 eta erasorikan
 ango jankaiari,
 nintzala gisaruba
 jaten gustoz ari,
 nuben denboran zerbait
 kazubela ustu,
 ainbesterañon nintzan
 azi edo puztu,
 kazubelaren tapa
 alcharik bizkarrez,
 kanpora irten nintzan
 andik oso errez,

Besteak esan zion,
 —ni bein marmitara,
 erori nintzan buruz
 bera, esnetara;
 eta bera betea
 zegolarik oso,
 ain nion gogoz esne
 ari nik eraso,
 zurrutaka marmita
 chukatutakoan,
 nere buruba nuben
 arkitu ondoan;
 eta segiran andik
 irtenik gañera,
 joan nintzan egan beste
 alderdi batera.
 Ontan armiarma an
 zelatan zegonak,
 zulotikan entzunik
 biyen jolas onak,
 joan ta zarpazoz preso
 egiñikan biyak,
 galdetu zien, ziran
 esanak egiyak.
 —Jauna, eranzun zion
 gisaru zaleak,
 gu ezgera euliyak
 ez, orren jaleak;

nere esan guziya
 chancha baizik etzan,
 eta barkatu bizait
 gaizki bidet esan:
 —nere goienak eztu
 gezurrik barkatzen
 esan zion, ta zaitut
 jango gaur bazkaltzen;
 eta, ¿zuk zér diozu?
 gero besteari
 galdetu zion, ¿nola
 zan zure lan ori?
 —nerea egia zan
 esan zion, jauna
 ni naiz marmita esne
 osoa erana:
 -bada orduban, zure

lagunaren gisan,
 panparroi gezurtiya
 zeralako izan,
 zurekiñ egingo det
 gaurko apariya,
 eta biyari kendu
 baitzien biziya.

. . . . .

Gure artean nola
 kontuko euliyak,
 ezer ez asko izan
 oi gera aundiyak;
 eta iñork bagaitu
 estu samar artzen,
 orduban gera euli
 gu ere biurtzen.

RAMON ARTOLA.

